

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ

Και τὸ θουνὸ δὲν εἶταν ψηλὸ καὶ τὸ χωριουδάκι εἶταν μικροῦτσικο. Χτισμένο πολὺ πάνω ἀπὸ τὰ ριζοβούνια τὸ Γαμπριά — τὸ χωριὸ στέκεται τὰ βίγλα ἀπάνου στὸ Λυκόδημο — τὸ θουνὸ — κι ἀντικρίζει δεξιά τὸν κόρφο τῆς Κορώνης ζερβά τῆ μεγάλη τῆ θάλασσα πού τραβάει ἴσα στὴ Μπαρμπριά. Τί ὠμορφα πού εἶνε κεῖ πάνω! Καὶ τὸνειρέβουμαι νὰ μὲ χτυπάει στὸ θουνὸ τοῦ Μπάτη τὸ γλυκόδροσο τὸ φύσημα κ' ἐγὼ μὲ γδυμνὰ τὰ στήθια κι ὀλάνοιχτό μου τὸ στόμα νὰ ρουφᾶω, νὰ ρουφᾶω Μπάτη στὸ θουνὸ καὶ νὰ ζῶ.

Κεῖ πάνω γίνηκε καὶ τοῦτο. Πάνε χρόνια τόρα ὄχι καὶ πολλὰ.

Ἐνα θράδι σκοτάδι ἀπὸ Φεγκάρι μὲ τῆς ἱστροφεγκιάς τὸ φέγκος οἱ δυὸ συνυφάδες οἱ Σαρελέσες, πούταν ἐνομένα τὰ σπίτια τους βγῆκαν πρὶν κοιμηθοῦν ἀκόμα στὰ χαγιάτια τους νὰ ποῦν ἂν ξέχασαν τίποτις ἀπὸ τὴν ἀβγή. Καὶ κουβέντιαζαν οἱ συνυφάδες καὶ στάλαζε τὸ δροσιὸ τὴν ἀνεπάντεχῆ του τῆ γλύκα στὸ θουνὸ καὶ βούηζαν μὲ τῆ σιγαλιά τους τὸ πλῆθος τῶν ἀστεριῶν καὶ δὲν ἀκούγονταν τίποτα... τίποτ' ἄλλο στὴν ἀπέραντην ἐκεῖνη ἔχταση ἀπάνου στὸ θουνὸ στὸν κάβο τὸ στημένο μέσα στὴ μικρὴ καὶ στὴ μεγάλη τῆ θάλασσα...

Σιγὰ ἀνάκουσα ἡ Θανάσενα κουτούλησε πού ἡ Γιώργενα τῆς μιλοῦσε καὶ τῆς μιλοῦσε ἡ Γιώργενα γιὰ τῆς Λυκίτσας τὸ θάσταμα πού τῶφερε ὅπως ἡ κουβέντα τὸ φέρνει.

— Στὸν Παντελέωνε τὴν ἀβλή ἡ ἀλωπού πίνηξε τρεῖς κότες κ' ἕναν κόκορα. Ἄκουστα Χριστιανή... καὶ κλώσιασε τάβγά... Δὲν τὰ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου μὰ τὸν ἅγιο Λιά. Νὰ βγεί πουλι ἀπ' ἀλωπού; Ἄκουστα Χριστιανή... Μὰ σὺ κοιμᾶσαι Θανάσενα...

— Ποιὸς τόπε; ψιθύρισε ἡ ἄλλη χασμουριώντας.

— Νάσκε Χριστιανή... καὶ τὸ πουλι δὲν τὸ σκοτόσανε! Διαβολικὸ θάσταμα στοῦ Λυκίτσα ἀκουστα Χριστιανή. Ὁ Θεὸς νὰ θάλει τὸ χέρι του στὰ χωριά μας. Οὐ... ἐσὺ κοιμήθηκες γλέπω...

Καὶ δὲ μίλησε ἡ Θανάσενα οὔτε μὲ ροχαλητό τ' ἀνάκαρό τῆς. Ὁ ὕπνος τῆς ὁ μελένιος στὴν κουβέντα ἀπάνου πού τὸν πήρε ἀλόγιστα στὸ σκαμνὶ καθισμένη.

— Μπαρέμου ἔμπα μέσα Χριστιανή. Καὶ σηκόθηκε ἡ Γιώργενα καὶ τράβηξε νὰ σηκόσει τὴ Θανάσενα. Κ' ἐκεῖ πῶς; Ἄξαφνα τὸ μάτι τῆς στράφηκε μακριὰ στὴ μεγάλη τῆ θάλασσα καὶ στάθηκε μιά στιγμή. Ἐν' ἄστρι κι ἀπὸ τὸν Ἀβγερινὸ πιδ λαμπερὸ βασίλεβε... νὰ βασίλεψε... χάθηκε! Τί λαμπερὸ πού εἶταν! Νὰ μὴν τὸ ἰδεῖ προητέρως!... Ἡ Γιώργενα μαγεμένη ἀκόμα ἀπὸ τὴ λάμψη του κείθε κοιτάζοντας ἄπλωνε τὸ χέρι τῆς νὰ σκουντρίσει τὴ συνυφάδα τῆς... Θέ μου!... Τὸ ἄστρι ἀνάθε πάλε... ἀνάθε!... Ἐπεσε τὸ χέρι τῆς Γιώργενας κέκεῖνη ἀνοῖξε τὸ στόμα τῆς ἀκίνητη!... Καὶ κοίταγε χαηλομένη καὶ τᾶστρι ξανάσθυσε... καὶ τᾶστρι ξανάναψε!... Καὶ τότες σάν ἀστραπὴ μὲς τὴν ψυχὴ τῆς περάσαν ὄλα τάγερικά καὶ τὰ φαντάσματα καὶ τῆς Λυκίτσας τὸ θάσταμα κ' οἱ τρόμοι πού σωριάστηκαν μέσα τῆς ἀπὸ παιδάκι πού εἶταν μὲ τὴς ἱστορίες τῆς κυρούλας τῆς καὶ μὲ τὴς παράδοσες τῶ χωριῶ τῆς. Καὶ τρέμει τὸ σαγόνι τῆς καὶ τὰ γόνατά τῆς καὶ τᾶστρι σβένει καὶ τᾶστρι ἀνάθει!... Καὶ πιά παγομένη μὲ σύγκρυσ μόνον νὰ φωνάξει κατορθώνει.

— Θανάσενα!... μὲ φωνὴ σπαραχτικιά, στριγκιά φωνή.

Κ' ἡ Θανάσενα μόρμη πετάχτηκε. Ὁ μελένιος ὁ ὕπνος τῆς τῆς κρατοῦσε τὴ γλυκαδα τοῦ ἀκόμα καὶ δὲν ἐνιοθε τί ἔτρεχε. Κ' εἶδε σιγὰ κι ἀφτὴ κεῖ κ' κτεῦ μακριὰ στὴ μεγάλη τῆ θάλασσα ἐν' ἄστρι ἀπὸ τὸν Ἀβγερινὸ πιδ λαμπερὸ πού βασίλεβε... βασίλεψε... χάθηκε! Τί λαμπερὸ πού εἶταν! Νὰ μὴν τὸ ἰδεῖ προητέρως!... Καὶ στάθηκε μαγεμένη ἀπὸ τὴ λάμψη του καὶ κοίταζε ἀκόμα κείθενες κοίταγε. Θέ μου!... Τᾶστρι ἀνάθε πάλε... ἀνάθε!... Κι ἀνοῖξε τὸ στόμα τῆς ἀκίνητη καὶ κοίταγε χαηλομένη καὶ τᾶστρι ξανάσθυσε καὶ τᾶστρι ξανάναψε! Καὶ τότες σάν ἀστραπὴ μὲς στὴν ψυχὴ τῆς περάσαν ὄλα τῶ Δρακόντων τὰ μάτια καὶ τῶν Βασιλόπλων οἱ βίγλες καὶ τῶν παραμυθιῶν οἱ ἄσβεστες φωτιές κ' οἱ τρόμοι πού σωριάστηκαν μέσα τῆς ἀπὸ παιδάκι πού εἶταν μὲ τὴς ἱστορίες τοῦ παπούλη τῆς καὶ μὲ τὴς παράδοσες τοῦ χωριῶ τῆς. Καὶ τρέμει τὸ σαγόνι τῆς καὶ τὰ γόνατά τῆς καὶ τᾶστρι σβένει καὶ τᾶστρι ἀνάθει!... Καὶ πιά παγομένη μὲ σύγκρυσ μόνον νὰ σκούξει κατορθώνει.

— Θανάση! μὲ μιά φωνὴ σπαραχτικιά, στριγκιά φωνή.

Κι ὁ Θανάσης πετάχτηκε μόρμη. Κ' εἶδε κι ἀφτὸς τᾶστρι τὸ κι ἀπὸ τὸν Ἀβγερινὸ πιδ λαμπερὸ καὶ πού ἔσθυσε καὶ πού ἀνάθε καὶ τᾶχασε καὶ φώναξε τοῦ Γιώργη. Κι ὁ Γιώργη τὰ ἴδια ἔπαθε. Καὶ σὲ λίγο ἀπόξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ τοῦ χωριῶ ὄλο τὸ χωριὸ ἄντρες καὶ γυναῖκες ἀγόρια καὶ κοπέλες γέροι καὶ νέοι καὶ παιδιὰ τρομασμένοι ὄλοι κοίταζαν τὸ ξαφνικὸ τὸ τρομερὸ ἀνοιγόκλεισμα τοῦ ματιοῦ τοῦ φοβεροῦ τοῦ Δράκοντα. Κι ὄλοένα κανονικὰ καὶ ρυθμικὰ κεῖ κάτου στὴ μεγάλη τῆ θάλασσα τᾶστρι τὸ κι ἀπὸ τὸν Ἀβγερινὸ πιδ λαμπερὸ δὲν ἐβασίλεβε μόν' ἔσθυσε κι ἀνάθε, ἔσθυσε κι ἀνάθε, ἔσθυσε κι ἀνάθε!...

Κ' ἕνα λεβεντόπαιδο τοῦ χωριῶ πούχε σαστικιά τὴν παπαδοπούλα μονάκριβο χήρας καὶ κυρούλας πανοκούμπι βουτημένο μέσα σ' ὄνειριασμένο κόσμον τὸν ἄπλαστο τῆς ἀγάπης καὶ τὸ μεγάλο κόσμον πού τοῦπλασαν οἱ χειμωνιάτικες ἱστορίες τῆς κυρούλας τοῦ σάν ξέφυγε σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὸν τρόπο του τὸν πρῶτο στὴ στιγμή ἀποφάσισε νὰ τραβήξει νὰ βρεῖ καὶ νὰ πιάσει τὸ φοβερὸ τὸ Δράκοντα...

Ποιὰ τάχα Βασιλοπούλα νὰ φυλάει πού τὴν ἔκλειψε ἀπὸ τοῦ Βασιλιᾶ τὸ παλάτι!... Τί γιάλινο πύργον νάχει στημένο καταμεσίς τοῦ πελάγου ὁ Δράκοντας κ' ἐκεῖ ὁ ἀφέντης τῆς δύναμης σκλάβος τῆς ὠμορφιάς γονατιστὸς θὰ γέρνει στῆς Βασιλοπούλας τὰ πόδια γιὰ νὰ γροικῆσει ἕνα χαμόγελο ἕνα γλυκόλογο!... Ποιὸ Βασιλόπουλο μὲ μαλαματένια φρεγάτα καὶ μὲ φιλιτισένιαν ἀρματωσιὰ νὰ ξεκίμησε γιὰ νὰ βρεῖ τὸ γιάλινο πύργον καταμεσίς τοῦ πελάγου πού κρύβει τὴν κλεμένη Βασιλοπούλα πού τάγαποῦσε τὸ ξανθὸ τὸ Βασιλόπουλο!... Τί διαλαλητάδες καὶ τί ταξίματα ὁ Βασιλιᾶς ὁ πατέρας τῆς νὰ μὲλῆσε στὸν κόσμον γιὰ κείνον πού θὰν τὴν ἔβρει γιὰ κείνον πού θὰν τὴ σώσει!... Κι ὁ μονάκριβος τῆς χήρας καὶ τῆς κυρούλας κλειόντας τὰ μάτια του βλέπει καὶ διαβαίνει ἀπ' ὀμπρός του τὸ μαγικὸ τὸ πανόραμα! Πάει πιά ἡ παπαδοπούλα τοῦ παπᾶ!... Ἐκεῖ... ἐκεῖ εἶνε ἡ Βασιλοπούλα ἡ τύχη του! Θὰν τὴ σώσει! Θὰν τὸ σκοτόσει τὸ θεριὸ τὸ Δράκοντα!... Θὰν τὴν πάρει στὴν ἀγκαλιά του καὶ θὰν τὴν πᾶει στὸ Βασιλιᾶ τὸν πατέρα τῆς πού θὰ καρ-

τεράει τή δυχατέρα του τήν ξακουστή τήν πεντάμορφη πώς θάν τήν καρτεράει!... Καί τότες ὁ Βασιλιάς μπρός στο Βεζύρη του καί στή δωδεκάδα του θά πεί:

— Νά ὁ σωτήρας τῆς κόρης μου!... Τόν κάνω παιδί μου καί διάδοχό μου!... Καί θάν τονέ προσκυνήσει ὁ θεζύρης καί θάν τονέ δοξάσει ἢ δωδεκάδα!... Κι ὁ μονάκριβος τῆς χήρας καί τῆς κυρούλας δίχως νά πεί κανενός τίποτα παραμερίζει ἀρματόνευται μέ τὸ στελέτο του καί ξεκινάει κατὰ τὸ γιάλινο πύργο πού οἱ ἄλλοι δέν κατάλαβαν τίποτις. Καί προχωροῦσε καί τὸ πανόραμα μαζί του. Τώρα παρακάτου θάπαντήσῃ τις δυὸ γυναῖκες νά μαλόνουνε. Τῆ νύχτα μέ τὴν ἡμέρα. Ἡ νύχτα θά φορεῖ τὰ μάθρα τῆς κ' ἢ μέρα τὰ λεφκά τῆς. Θάν τις ἀκούσει καί τις δυὸ νάν τοῦ πούν:

— Παλικάρι μου βόθηθα με κι ὅ,τι μοῦ πείς θά στο κάμω ..

Κι ἀφτός τῆς νύχτας θά βοηθήσει. Θά πιάσει τὴν ἡμέρα καί θάν τῆ δέσει σφιχτὰ στο δέντρο κ' ἢ νύχτα γιὰ τὸ χατήρι του δέ θά φύγει ὡς ὅτου ἀφτός σκοτόσει τὸ Δράκοντα!... Καί παρακάτου θά θρεῖ νά βόσκουνε τὰ δυὸ τάλογα τοῦ χειμῶνα καί τοῦ καλοκαιριοῦ. Τάλογο τοῦ καλοκαιριοῦ θάβαναι καλοθρεμένο καί θά χλιμιντράει καί τάλλο τοῦ χειμῶνα τάλογο παραμερισμένο θάβαναι χάμου πεσμένο σάν ψοφήμι! Κι ἀφτός δέ θά πιάσει τὸ ναζιλό τάλογο μόνε πρίμα θά τραβήξει στο ψοφάλογο καί θάν τὸ σηκόσει καί θάν τὸ χαηδέψει καί θάν τὸ καθαλικέψει καί θάν τοῦ σφίξει τὰ λουριά του κ' ἐκεῖνο θάρχισει τότες τοὺς τσίνους καί τὸ τρέξιμο! Ἀπὸ θουνὸ σέ θουνὸ θά πηδάει! Σάν ἀστραπὴ θά χάνεται καί σάν τὸν ἄνεμο μέ τὸ χνώτο του θά μουγκρίζει στίς ράχες! Καί τότες τὸ φοβερό τάλογο τοῦ χειμῶνα θάν τοῦ πεί:

— Δέ σέριξα μέ νίκηρες! Εἶμαι δικό σου...

— Πήγαινε με στο γιάλινο πύργο καταμεσίς τοῦ πελάγου πού ὁ Δράκοντας φυλάει τὴν κλεμένη τῆ Βασιλοπούλα. Ἐκεῖ θά σκοτόσω τὸ Δράκοντα καί θά γλυτόσω τῆ Βασιλοπούλα καί καθάλα ἀπάνου σου μέ τῆ Βασιλοπούλα στὰ καπούλια σου γύρνα με στοῦ Βασιλιά τὸ παλό τι!...

Κι ὁ μονάκριβος τῆς χήρας καί τῆς κυρούλας προχωροῦσε δύσκολα κατεβαίνοντας τὰ κατσάβραχ τοῦ θουνοῦ καί τὸ πανόραμα μαζί του μέ τις εἰκόνες του ἀνακατομένες. Κ' ἐκεῖ ἀκούγονται φωνές! Γυναϊκίσιες φωνές!... Βέβαια τὸ πρῶτο συναπάντημα! Ἡ μέρα κ' ἢ νύχτα!... Παραμερίζει ὁ γυιὸς τῆς χήρας νά ἰδεῖ νά διακρίνει τὴν ἀσπροφόρα καί νάν τὴν πιάσει στο δέντρο νάν τῆ δέσει!... Κ' εἶδε ἀπὸ τῆ θίγλα του νά περνάνε δυὸ τρεῖς χωριανοὶ καί δυὸ τρεῖς χωριανές σκούζοντας καί μαλοτραβούμενοι:

— Πάει ὁ Πάνος!... Πάει ὁ Πάνος!...

Κ' εἶταν ἢ μάνα του κ' ἢ κυρούλα του κ' ἢ θειά του κ' οἱ μπαρμπάδες του. Τὸν ἔνισσαν πού χάθηκε καί χίλια ὑποψιάστηκαν. Εἶτε σημάδι κι ἀφτό εἶταν εἶτε δέν εἶταν ἐξέχασαν καί τὸν τρόμο τάστεριου τοῦ κι ἀπὸ τὸν Ἀθγερινὸ πιδό λαμπεροῦ πού σβιοῦσε κι ἀναθε κεί κάτω μακριὰ στή μεγάλη τῆ θάλασα καί τράβηξαν μέ τὸν καινούργιο τους τὸν τρόπο γιὰ τὸ χάσιμό του ἴσως καί τονέ συντύχουν. Κι ὁ μονάκριβος τῆς χήρας καί τῆς κυρούλας σέ λίγο ἐφέρονταν πάλε στο χωριὸ θλαστημώντας καί κλαίοντας!...

Κ' ἐκεῖ ἀπόξω τὴν ἐκκλησιὰ ὄλο τὸ χωριὸ ὄχι ἡσυχότερο μὰ μ' ἀλιώτικον ἀνταριασμό εἶταν τότε γονατισμένο κι ὁ παπάς ψιθύριζε τὸν ἐξορκισμό τοῦ δαίμονα τοῦ ἀλωπίσιου πουλιοῦ πού δέν τὸ εἶδαν οἱ χριστιανές καί μόνο ἀκουστὰ τῶχαν τοῦ ματιοῦ τοῦ Δράκοντα!... Καί τὸ μάτι τοῦ Δράκοντα ὄλοένα ἀνοιγόκλεινε κι ἀκόμα πού ἀφ τὴν τσιμα τοῦ Πενταδάχτυλου ἀρχισέ τὸ γλυκοχάραμα τῶστρι τὸ κι ἀπὸ τὸν Ἀθγερινὸ πιδό λαμπερὸ σβιοῦσε κι ἀναθε, σβιοῦσε κι ἀναθε, σβιοῦσε κι ἀναθε!... Ξημέροσε πιά! Τανάστατο χωριὸ ἐκεῖ ἐβρίσκονταν ἀκόμα. Στῆ θέση τοῦ ἀστεριου νησιὰ ξεχώριζαν. Πάει καί τῶστρι! Πάει κι ὁ Δράκος! Ἡ μέρα τοὺς σύχασε κομάτι ἀκόμα καί τὸ μονάκριβο τῆς χήρας καί τῆς κυρούλας!...

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Εἶνε ζήτημα ἀν ὑπάρχη στὸν κόσμο πιδό ἐξωφρενικὸ παράδειγμα σεμνοτυφίας ἀπ' τὸ ἐξῆς αὐθεντικώτατο, τὸ ὁποῖο σᾶς «σερβίρουμε» εὐθὺς ἀμέσως:

Λοιπὸν, ἢ Ἀγγλῆς ἀριστοκράτης λαίδη Κάφ, ἐξέδωκε στὰ 1863 ἓνα βιβλίον «Περὶ ἐθιμοτυπίας καί καλῆς συμπεριφορᾶς», τὸ ὁποῖο τυπώθηκε σέ πολυτελῆ ἀντίτυπα καί μοιράστηκε στὰ πιδό φημισμένα κοσμικὰ σαλόνια.

Ἀνοίξτε τώρα τῆ σελίδα 80 τοῦ βιβλίου αὐτοῦ κι' ἀπολαύστε τὴν ἐξῆς παράγραφο:

«Μιά οἰκοδέσποινα, ἢ ὁποῖα σέβεται τὸν ἑαυτό της καί τὰ χρηστὰ ἦθη, θ' ἀποφύγη τὴν ἀνάμμιξι — στὰ ράφια τῆς βιβλιοθήκης της — βιβλίων ἀρρένων καί θηλέων συγγραφέων. Πρέπει σέ χωριστὸ ράφι νά τοποθετῆ τὰ βιβλία τῶν ἀρρένων συγγραφέων, καί σέ χωριστὸ ράφι τὰ τῶν θηλέων. Τότε μόνον ἐπιτρέπεται μιὰ τέτοια ἀνάμμιξι, ὅταν τύχη νά ἀποτελοῦν ἀνδρόγυνο ὁ ἄρρην κ' ἢ θήλεια συγγραφεύς»!!!

* * *

Θέλετε τώρα καί τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀναιδείας καί τοῦ «τουπέ»; Ἀπολαύστε το: Ὁ Οὐγγρος ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ Κάρλ Κμέττυ, ἀπετάχθη ἀπ' τὸ στρατὸ στὰ 1919 γιὰ διακόσια ὀγδόντα (ἀριθ. 280) διαφορετικὰ «βαρύτατα πταίσματα κατὰ τῆς ἀνδρικής καί στρατιωτικῆς τιμῆς καί πειθαρχίας», τὰ ὁποῖα ἀποδείχτηκαν ὄλα, μέχρι τοῦ τελευταίου. Λίγες ἡμέρες ὄμως μετὰ τὴν ἀπόταξί του, εἶχε τὸ «τουπέ» νά μινύση «ἐπὶ δυσφημίσει» τὸν ἐκδότη μιᾶς ἐφημερίδος τῆς Βουδαπέστης, ἐπειδὴ ἀνέγραψε ἀπλῶς στο φύλλο του τῆ σχετικὴ εἶδησι τῆς ἀποτάξεως!

Καί τὸ θράδι τὸ ξαναντίκρισαν τὸ ἀστέρι. Σάν κ' ἐχτές κι ἀποσπεροῦ τὸ ἴδιο. Τρόμαξε τὸ χωριὸ μὰ λιγότερο. Δέν ἔμειναν ὡς τὸ πουρνὸ ἄγρυπνοι οὔτε ξενύχτησαν ἀπόξω τὴν ἐκκλησιὰ. Καί τὸ ἄλλο θράδι τὸ ξαναεἶδαν τᾶστέρι, τοῦ Δράκοντα τὸ μάτι καί φοβήθηκαν, μιὰ σταλιά φοβήθηκαν, καί τᾶλλο θράδι πάλε τὸ εἶδαν καί γέλασαν!... Καί τᾶλλο οὔτε κοίταξαν κείθε!...

Ὁ Δράκοντας ἄγρυπνος κάθε νύχτα κεί κάτω μακριὰ στή μεγάλη τῆ θάλασα στο γιάλινο πύργο καταμεσίς τοῦ πελάγου τῆ φυλάει τὴν πεντάμορφη τῆ Βασιλοπούλα καί μόλις ὁ χωριανὸς τοῦ Γαμπριὰ τὸ θυμάται πιδό κι ἀξιόνει νά ρίξει τῆ ματιὰ του!... Οὔτε κι ὁ μονάκριβος τῆς χήρας τῆ βασιλοπούλα του τὴν ξαναονειρέβεται! Δίπλα τοῦ ἐκεῖ στέκεται ἢ παπαδοπούλα ἢ ἀληθινή του Τύχη!...

Πέρασαν μῆνες. Ἐνας ὑποψήφιος ξενύχτισε μιὰ θραδιά στοῦ Γαμπριὰ πού βρέθηκε γιὰ ψηφοκυνήγημα. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τὸ χαγιάτι τῆ νύχτα ἀντίκρισε κεί κάτω μακριὰ στή μεγάλη τῆ θάλασα ἓν ἄστρι κι ἀπὸ τὸν Ἀθγερινὸ πιδό λαμπερὸ πού ἀναθε κ' ἔσβυνε. Ἀπόρησε λίγο καί ταραχτήκε καί ρώτησε τείναι:

— Ὁ γιάλινο πύργος τοῦ Δράκοντα πού φυλάει τῆ Βασιλοπούλα. Εἶνε τὸ μάτι τοῦ Δράκοντα!...

Ὁ ὑποψήφιος δέ σκέφτηκε καί πολὺ πιδό βρήκε τ' εἶταν. Εἶπε μέ χαμόγελο:

— Καλὲ εἶνε ὁ φάρος τοῦ Πόρτο-Λόγκου πού ἐστήσαμε ἐδῶ καί τόσο καιρό. Φαίνεται ὡραία ἀπὸ δῶ...

Μὰ καί τί; κανεῖς δέν παρασκοτίστηκε στο χωριὸ!... Εἶτε Δράκοντας εἶτε φάρος ἢ παράξενη λάμψη τοὺς εἶταν πιδό ἓνα πράμα πού δέν ἀξίζε τὴν προσοχή τους.

Τὸ Στοιχειὸ εἶχε καμομένη τὴν περιόδὸ τοῦ στοῦ Γαμπριὰ!...

(1898)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». — Ἡ σύνταξις καί ἡ ὀρθογραφία τῶν εἰς τὴν παρούσαν σελίδα δημοσιευομένων διηγημάτων, τηροῦνται ὡς ἔχουν εἰς τὸ πρωτότυπον.

